

PRZYJĘTE ZASADY (POLITYKA) RACHUNKOWOŚCI

Tekst jednolity wg stanu na dzień 30 czerwca 2015 roku

Spółka stosuje przyjęte zasady rachunkowości zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tekst jednolity Dz. U. nr 76 z 2002 roku, z późniejszymi zmianami).

Spółka dopuszcza również stosowanie rozwiązań określonych w MSR (Międzynarodowych Standardach Rachunkowości).

Sprawozdania finansowe przygotowywane są zgodnie z konwencją kosztu historycznego i ulegają zmodyfikowaniu w przypadku:

- środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych
- inwestycji
- instrumentów finansowych.

Rachunek zysków i strat Spółka sporządza w wariancie porównawczym.

Rachunek przepływów pieniężnych sporządza metodą pośrednią.

Przyjęta przez Spółkę polityka rachunkowości określa:

- długość roku obrotowego –*pkt. 1*
- metody wyceny aktywów i pasywów oraz ustalanie wyniku finansowego–*pkt. 2*
- sposób prowadzenia ksiąg rachunkowych z uwzględnieniem zasad prowadzenia kont ksiąg pomocniczych oraz ich powiązania z kontami księgi głównej –*opis w pkt. 3 przy opisie systemu komputerowego*
- opis systemu informatycznego zawierający wykaz procedur ,funkcji systemowych ,opisy algorytmów ,parametry oraz zasady ochrony danych –*pkt. 3*

1. OKREŚLENIE ROKU OBROTOWEGO

Rok obrotowy spółki pokrywa się z rokiem kalendarzowym.

2. METODY WYCENY AKTYWÓW I PASYWÓW ORAZ USTALANIE WYNIKU FINANSOWEGO

2.1. Wartości niematerialne i prawne

Wartości niematerialne i prawne są rozpoznawane, jeżeli jest prawdopodobne, że w przyszłości spowodują one wpływ do Spółki korzyści ekonomicznych, które mogą być bezpośrednio powiązane z tymi aktywami. Początkowe ujęcie wartości niematerialnych i prawnych następuje według cen nabycia lub kosztu wytworzenia. Po ujęciu początkowym wartości niematerialne i prawne są wyceniane według cen nabycia lub kosztu wytworzenia pomniejszonych o umorzenie i odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. Wartości niematerialne i

prawne są amortyzowane liniowo w okresie odpowiadającym szacowanemu okresowi ich ekonomicznej użyteczności.

Szacunki dotyczące okresu amortyzacji oraz metoda amortyzacji są przedmiotem przeglądu na koniec każdego roku obrotowego.

Na dzień bilansowy Spółka każdorazowo ocenia, czy wartość bilansowa wykazanych aktywów nie przekracza wartości przewidywanych przyszłych korzyści ekonomicznych. Jeśli istnieją przesłanki, które by na to wskazywały, wartość bilansowa aktywów jest obniżana do ceny sprzedaży netto. Odpisy z tytułu trwałej utraty wartości są ujmowane w pozostałych kosztach operacyjnych.

2.2. Koszty zakończonych prac rozwojowych

Koszty zakończonych prac rozwojowych prowadzonych przez jednostkę, poniesione przed podjęciem produkcji lub zastosowaniem technologii, zalicza się do wartości niematerialnych i prawnych, jeżeli jest prawdopodobne, że koszty prac rozwojowych zostaną pokryte według przewidywań przychodami ze sprzedaży tych produktów lub zastosowania technologii oraz Spółka określiła i podjęła decyzję o wytwarzaniu nowego produktu lub stosowaniu technologii.

Koszty te wstępnie gromadzone są na rozliczeniach międzyokresowych kosztów, a następnie po zakończeniu tych prac i stwierdzeniu, że spełniają one warunki aktywowania ujmuje się je jako wartości niematerialne i prawne.

Koszty wyceniane są w cenie nabycia lub koszcie wytworzenia. Za koszt nabycia lub wytworzenia uważa się rzeczywiście poniesione koszty prac, wykonanych siłami obcymi lub własnymi, w szczególności :

- nakłady na materiały i usługi wykorzystane lub zużyte przy wytwarzaniu danego składnika ,
- wynagrodzenia pracowników bezpośrednio zaangażowanych w wytwarzanie danego składnika.

2.3. Środki trwałe

Środki trwałe są wyceniane w cenie nabycia, koszcie wytworzenia lub wartości przeszacowanej pomniejszonych o umorzenie oraz o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. W przypadku prawa wieczystego użytkowania gruntu przez cenę nabycia rozumie się cenę nabycia prawa od osoby trzeciej. Grunty wyceniane są w cenie nabycia pomniejszonej o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Przeszacowanie ma miejsce na podstawie odrębnych przepisów. Wynik przeszacowania odnoszony jest na kapitał z aktualizacji wyceny. Po sprzedaży lub likwidacji środka trwałego, kwota pozostała w kapitale z aktualizacji wyceny jest przenoszona na kapitał zapasowy. Koszty poniesione po wprowadzeniu środka trwałego do użytkowania, jak koszty napraw,

przebiegów, opłaty eksploatacyjne, wpływają na wynik finansowy okresu sprawozdawczego, w którym zostały poniesione. Jeżeli możliwe jednakże jest wykazanie, że koszty te spowodowały zwiększenie oczekiwanych przyszłych korzyści ekonomicznych z tytułu posiadania danego środka trwałego ponad korzyści przyjmowane pierwotnie, w takim przypadku zwiększają one wartość początkową środka trwałego.

Środki trwałe o niskiej jednostkowej wartości początkowej to znaczy poniżej 3.500,00 tysięcy złotych odnoszone są jednorazowo w koszty.

Szacunki dotyczące okresu ekonomicznej użyteczności oraz metoda amortyzacji są przedmiotem przeglądu na koniec każdego roku obrotowego w celu weryfikacji, czy zastosowane metody i okres amortyzacji są zgodne z przewidywanym rozkładem czasowym korzyści ekonomicznych przynoszonych przez ten środek trwały.

Na dzień bilansowy, wartość bilansowa rzeczowych aktywów trwałych poddawana jest przeglądowi w celu ustalenia, czy nie przekracza ona wartości przyszłych korzyści ekonomicznych. W przypadku, gdy przekracza tę wartość, jest ona obniżana do ceny sprzedaży netto.

2.4. Środki trwałe w budowie

Środki trwałe w budowie są wyceniane w wysokości ogółu kosztów pozostających w bezpośrednim związku z ich nabyciem lub wytworzeniem, w tym kosztów finansowych, pomniejszonych o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. W ramach środków trwałych w budowie wykazywane są również materiały inwestycyjne. Środki trwałe w budowie nie są amortyzowane do momentu zakończenia ich budowy i oddania do użytkowania.

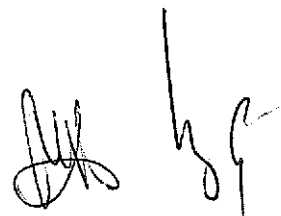
2.5. Inwestycje

2.5.1. Inwestycje w nieruchomości oraz w wartości niematerialne i prawne

Do inwestycji w nieruchomości (obejmujących inwestycje w grunty, prawo wieczystego użytkowania gruntu, budynki i budowle) oraz w wartości niematerialne i prawne zalicza się takie nieruchomości oraz wartości niematerialne i prawne, których Spółka nie użytkuje na własne potrzeby, ale które zostały nabyte lub wytworzone w celu przynoszenia korzyści w postaci przyrostu wartości lub/i przychodów z wynajmu.

Inwestycje w nieruchomości wyceniane są według cen nabycia lub kosztów wytworzenia pomniejszonych o odpisy umorzeniowe oraz odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Inwestycje w nieruchomości, z wyjątkiem gruntów, są amortyzowane liniowo w okresie odpowiadającym szacowanemu okresowi ich ekonomicznej użyteczności.

Two handwritten signatures in black ink, located in the bottom right corner of the page. The first signature is more stylized and compact, while the second is more elongated and appears to be a full name or a more formal signature.

2.5.2. *Inwestycje w jednostkach podporządkowanych*

Inwestycje w jednostkach zależnych, w jednostkach współzależnych oraz w jednostkach stowarzyszonych są wyceniane według kosztu historycznego pomniejszonego o ewentualną utratę wartości.

Trwała utrata wartości udziałów w jednostkach podporządkowanych jest szacowana na każdy dzień bilansowy.

2.5.3. *Inne inwestycje (z wyłączeniem środków pieniężnych i instrumentów finansowych)*

Inne inwestycje krótkoterminowe, z wyłączeniem środków pieniężnych i instrumentów finansowych, wyceniane są według ceny nabycia lub ceny (wartości) rynkowej, zależnie od tego, która z nich jest niższa.

Skutki wzrostu lub obniżenia wartości inwestycji krótkoterminowych wycenionych według cen (wartości) rynkowych zalicza się odpowiednio do przychodów lub kosztów finansowych.

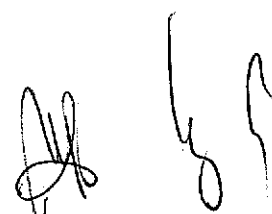
Wartość bilansowa takich aktywów jest każdorazowo poddawana przeglądowi w celu stwierdzenia, czy nie przekracza ona wartości przyszłych korzyści ekonomicznych. W przypadku, gdy wartość bilansowa przekracza wartość przewidywanych korzyści ekonomicznych, obniża się ją do ceny sprzedaży netto. Obniżenie wartości inwestycji uprzednio przeszacowanej do wysokości kwoty, o którą podwyższono z tego tytułu kapitał (fundusz) z aktualizacji wyceny - jeżeli kwota różnicy z przeszacowania nie była do dnia wyceny rozliczona - zmniejsza ten kapitał (fundusz). W pozostałych przypadkach skutki obniżenia wartości inwestycji zalicza się do kosztów finansowych. Wzrost wartości danej inwestycji bezpośrednio wiążący się z uprzednim obniżeniem jej wartości, zaliczonym do kosztów finansowych, ujmuje się do wysokości tych kosztów jako przychody finansowe.

2.5.4. *Trwała utrata wartości aktywów finansowych*

Na każdy dzień bilansowy Spółka ocenia, czy istnieją obiektywne dowody wskazujące na trwałą utratę wartości składnika bądź grupy aktywów finansowych. Jeśli dowody takie istnieją, Spółka ustala szacowaną możliwą do odzyskania wartość składnika aktywów i dokonuje odpisu aktualizującego z tytułu utraty wartości, w kwocie równej różnicy między wartością możliwą do odzyskania i wartością bilansową.

2.6. *Leasing*

W przypadku gdy Spółka stanie się stroną umów leasingowych jako leasingobiorca i na podstawie których przyjmuje do odpłatnego używania lub pobierania pożytków obce środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne przez uzgodniony okres stosowane są następujące zasady klasyfikacji.

W przypadku umów leasingu, na mocy których następuje przeniesienie zasadniczo całego ryzyka i pożytków wynikających z tytułu posiadania aktywów będących przedmiotem umowy, przedmiot leasingu jest ujmowany w aktywach jako środek trwały podlegający amortyzacji i jednocześnie ujmowane jest zobowiązanie finansowe z tytułu leasingu.

Wartość początkową przedmiotu leasingu stanowiącą odpowiednik ceny jego nabycia, ustala się jako wartość rynkową na dzień rozpoczęcia leasingu wykazaną w umowie leasingu.

Odpisów amortyzacyjnych od przedmiotu leasingu dokonuje się metodą liniową przez okres jego ekonomicznej użyteczności.

Koszty finansowania przedmiotu leasingu stanowią koszt finansowy dla Spółki i rozliczane są przez okres trwania umowy leasingu.

Koszty finansowania ujmowane są jednorazowo na dzień zawarcia umowy leasingu jako „Czynne rozliczenia międzyokresowe kosztów” i zobowiązanie finansowe.

Opłaty leasingowe wynikające z bieżących faktur z tytułu leasingu dzielone są na część kapitałową i odsetkową. Zarówno część kapitałowa jak i odsetkowa zmniejszają wartość zobowiązania finansowego z tytułu leasingu. Równocześnie wartość kosztów finansowania odpowiadająca części odsetkowej faktury z tytułu leasingu zdejmowana jest z rozliczeń międzyokresowych czynnych i ujmowana jest w koszty finansowe.

Spółka przyjęła podział opłaty leasingowej na część kapitałową i odsetkową metodą równomierną.

W bilansie wartość zobowiązania finansowego z tytułu kosztów finansowania przedmiotu leasingu wykazywana jest per saldo z wartością czynnych rozliczeń międzyokresowych w wyniku czego zobowiązanie finansowe z tytułu leasingu na dzień bilansowy prezentowane jest tylko w części kapitałowej pozostałej do spłaty.

Wartość zobowiązań z tytułu leasingu wyrażona w walucie obcej podlega wycenie na dzień bilansowy. Powstałe w wyniku tego różnice kursowe stanowią odpowiednio koszty bądź przychody finansowe.

Dla samochodów ciężarowych, które po okresie użytkowania zostaną sprzedane Spółka oznacza wartość rezydualną szacowaną na podstawie możliwych do uzyskania rynkowych cen sprzedaży. W takim przypadku Spółka dokonuje odpisów amortyzacyjnych z uwzględnieniem przewidywanej ceny sprzedaży netto pozostałości środka trwałego.

Opłaty leasingowe z tytułu umów, które nie spełniają warunków umowy leasingu finansowego, ujmowane są jako koszty w rachunku zysków i strat metodą liniową przez okres trwania leasingu.

2.7. Zapasy

Zapasy są wyceniane według niższej z dwóch wartości: ceny nabycia lub kosztu wytworzenia i ceny sprzedaży netto.

Koszty poniesione w celu doprowadzenia składników zapasów do ich aktualnego miejsca i stanu ujmowane są metodą "pierwsze przyszło - pierwsze wyszło".

Cena sprzedaży netto jest to możliwa do uzyskania na dzień bilansowy cena sprzedaży bez podatku od towarów i usług i podatku akcyzowego, pomniejszona o rabaty, upusty i tym podobne oraz koszty związane z przystosowaniem składnika aktywów do sprzedaży i dokonaniem tej sprzedaży, powiększona o należną dotację przedmiotową.

2.8. Produkcja w toku

Wycena produkcji w toku następuje według kosztów jej wytworzenia w wysokości kosztów bezpośrednich, na które składają się wartość zużytych materiałów bezpośrednich (podstawowych i pomocniczych), płace bezpośrednie wraz z narzutami (ubezpieczenia społeczne i inne świadczenia liczone od wynagrodzeń pracowników produkcyjnych), pozostałe koszty bezpośrednio związane z wytwarzaniem produktu, usługi obce wykonywane w związku z produkcją, zużycie energii.

Rozliczenie produkcji w toku na wyroby gotowe i oznaczenie kosztu jednostkowego następuje po zakończonym okresie produkcji danego wyrobu poprzez przeliczenie kosztów produkcji na ilość wytworzonych wyrobów.

2.9. Należności krótko- i długoterminowe

Należności są wykazywane w kwocie wymaganej zapłaty pomniejszonej o odpisy aktualizujące.

Wartość należności aktualizuje się uwzględniając stopień prawdopodobieństwa ich zapłaty poprzez dokonanie odpisu aktualizującego. Odpisy aktualizujące wartość należności zalicza się odpowiednio do pozostałych kosztów operacyjnych lub do kosztów finansowych - zależnie od rodzaju należności, której dotyczy odpis aktualizujący.

Należności umorzone, przedawnione lub nieściągalne zmniejszają dokonane uprzednio odpisy aktualizujące ich wartość.

Należności umorzone, przedawnione lub nieściągalne, od których nie dokonano odpisów aktualizujących ich wartość lub dokonano odpisów w niepełnej wysokości, zalicza się odpowiednio do pozostałych kosztów operacyjnych lub kosztów finansowych.

2.10. Transakcje w walucie obcej

Transakcje wyrażone w walutach innych niż polski złoty są przeliczane na złote polskie przy zastosowaniu kursu obowiązującego w dniu zawarcia transakcji w banku z usług, którego Spółka korzysta.

Na dzień bilansowy aktywa i pasywa wyrażone w walutach innych niż polski złoty są przeliczane na złote polskie przy zastosowaniu obowiązującego na ten dzień średniego kursu ustalonego dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski. Powstałe z przeliczenia różnice kursowe ujmowane są odpowiednio w pozycji przychodów lub kosztów finansowych lub, w przypadkach określonych przepisami, kapitalizowane w wartości aktywów.

2.11. Środki pieniężne i ekwiwalenty środków pieniężnych

Środki pieniężne w banku i w kasie wyceniane są według wartości nominalnej.

2.12. Rozliczenia międzyokresowe

Spółka dokonuje czynnych rozliczeń międzyokresowych kosztów, jeżeli dotyczą one przyszłych okresów sprawozdawczych. Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów dokonywane są w wysokości prawdopodobnych zobowiązań przypadających na bieżący okres sprawozdawczy.

2.13. Kapitał zakładowy

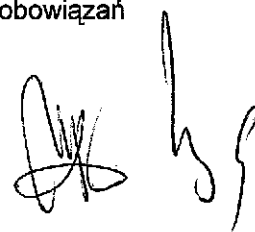
Kapitał zakładowy jest ujmowany w wysokości określonej w umowie i wpisanej w rejestrze sądowym. Różnice między wartością godziwą uzyskanej zapłaty i wartością nominalną udziałów są ujmowane w kapitale zapasowym.

2.14. Rezerwy

Rezerwy ujmowane są wówczas, gdy na Spółce ciąży istniejący obowiązek (prawny lub zwyczajowy) wynikający ze zdarzeń przeszłych i gdy jest pewne lub wysoce prawdopodobne, że wypełnienie tego obowiązku spowoduje konieczność wypływu środków uosabiających korzyści ekonomiczne oraz, gdy można dokonać wiarygodnego oszacowania kwoty tego zobowiązania.

2.15. Kredyty bankowe i pożyczki oraz zobowiązania finansowe przeznaczone do obrotu

W momencie początkowego ujęcia, kredyty bankowe i pożyczki są ujmowane według kosztu, stanowiącego wartość otrzymanych środków pieniężnych i obejmującego koszty uzyskania kredytu/pożyczki. Następnie, wszystkie kredyty bankowe i pożyczki, z wyjątkiem zobowiązań

przeznaczonych do obrotu, są wyceniane według skorygowanej ceny nabycia (zamortyzowanego kosztu), przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej.

Zobowiązania przeznaczone do obrotu są wyceniane według wartości godziwej. Zysk lub strata z tytułu przeszacowania do wartości godziwej są ujmowane w rachunku zysków i strat bieżącego okresu.

2.16. Koszty finansowania zewnętrznego

Koszty finansowania zewnętrznego dotyczące budowy, przystosowania, montażu lub ulepszenia środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, przez okres budowy, przystosowania, montażu lub ulepszenia są ujmowane w wartości tych aktywów, jeśli zobowiązania te zostały zaciągnięte w tym celu.

Pozostałe koszty finansowania zewnętrznego ujmowane są w rachunku zysków i strat.

2.17. Odroczonego podatek dochodowy

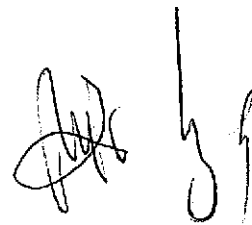
Odroczony podatek dochodowy jest ustalany metodą zobowiązań bilansowych w stosunku do wszystkich różnic przejściowych występujących na dzień bilansowy między wartością podatkową aktywów i pasywów a ich wartością bilansową wykazaną w sprawozdaniu finansowym.

Rezerwa na odroczonego podatek dochodowy tworzona jest w odniesieniu do wszystkich dodatnich różnic przejściowych, chyba, że rezerwa na odroczonego podatek dochodowy powstaje w wyniku amortyzacji wartości firmy lub początkowego ujęcia składnika aktywów lub pasywów przy transakcji nie stanowiącej połączenia przedsiębiorstw i w chwili jej zawierania nie ma wpływu ani na wynik finansowy brutto, ani na dochód do opodatkowania lub stratę podatkową.

Rezerwa na podatek odroczonego tworzona jest w odniesieniu do wszystkich dodatnich różnic przejściowych wynikających z inwestycji w jednostkach zależnych lub stowarzyszonych i udziałów w jednostkach współzależnych, z wyjątkiem sytuacji, gdy terminy odwracania się różnic przejściowych podlegają kontroli i gdy prawdopodobne jest, iż w dającej się przewidzieć przyszłości różnice przejściowe nie ulegną odwróceniu.

Składnik aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego ujmowany jest w odniesieniu do wszystkich ujemnych różnic przejściowych i niewykorzystanych strat podatkowych przeniesionych na następne lata, w takiej wysokości, w jakiej jest prawdopodobne, że zostanie osiągnięty dochód do opodatkowania, który pozwoli wykorzystać ww. różnice i straty.

Wartość bilansowa składnika aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego jest weryfikowana na każdy dzień bilansowy i ulega stosownemu obniżeniu o tyle, o ile przestało być prawdopodobne osiągnięcie dochodu do opodatkowania wystarczającego do częściowego lub całkowitego zrealizowania składnika aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego.

Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego oraz rezerwy na odroczony podatek dochodowy wyceniane są z zastosowaniem stawek podatkowych, które według uchwalonych do dnia bilansowego przepisów będą obowiązywać w okresie, gdy składnik aktywów zostanie zrealizowany lub rezerwa rozwiązana.

2.18. Aktywa finansowe

Aktywa finansowe w momencie wprowadzenia do ksiąg rachunkowych są wyceniane według kosztu (ceny nabycia), stanowiącego wartość godziwą uiszczonej zapłaty. Koszty transakcji są ujmowane w wartości początkowej tych instrumentów finansowych.

Po początkowym ujęciu aktywa finansowe są zaliczane do jednej z czterech kategorii i wyceniane w następujący sposób.

Aktywa finansowe utrzymywane do terminu wymagalności – są wyceniane według skorygowanej ceny nabycia (zamortyzowanego kosztu) ustalonej przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej.

Pożyczki udzielone i należności własne - są wyceniane według skorygowanej ceny nabycia (zamortyzowanego kosztu) ustalonej przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej. Należności o krótkim terminie wymagalności, dla których nie określono stopy procentowej wyceniane są w kwocie wymaganej zapłaty.

Aktywa finansowe przeznaczone do obrotu – są wyceniane według wartości godziwej, a zyski/straty z tytułu aktualizacji wyceny są ujmowane w rachunku zysków i strat.

Aktywa finansowe dostępne do sprzedaży - są wyceniane według wartości godziwej, a zyski/straty z tytułu aktualizacji wyceny są ujmowane w rachunku zysków i strat.

Wartość godziwa instrumentów finansowych stanowiących przedmiot obrotu na aktywnym rynku ustalana jest w odniesieniu do cen notowanych na tym rynku na dzień bilansowy. W przypadku, gdy brak jest notowanej ceny rynkowej, wartość godziwa jest szacowana na podstawie notowanej ceny rynkowej podobnego instrumentu, bądź na podstawie przewidywanych przepływów pieniężnych.

2.19. Pochodne instrumenty finansowe

Instrumenty pochodne które nie spełniają wymogów rachunkowości zabezpieczeń wyceniane są według wartości godziwej. Zmiany wartości godziwej instrumentów pochodnych ujmowane są w rachunku zysków i strat.

Jeśli instrument pochodny jest instrumentem zabezpieczającym, wówczas w zależności od charakteru zabezpieczenia, zmiany w wartości godziwej są albo kompensowane ze zmianami wartości godziwej aktywów, zobowiązań i uprawdopodobnionych przyszłych zobowiązań za pośrednictwem rachunku zysków i strat, albo ujmowane jako oddzielny składnik kapitałów własnych, do momentu, gdy zabezpieczana pozycja nie zostanie ujęta w księgach rachunkowych. Zmiana wartości godziwej instrumentu pochodnego dotycząca nieskutecznej części zabezpieczenia jest natychmiast ujmowana w rachunku zysków i strat.

2.20. Wbudowane instrumenty pochodne

Wyodrębnione wbudowane instrumenty pochodne wykazywane są jako instrumenty finansowe przeznaczone do obrotu. Wyceniane są według wartości godziwej a zmiany ich wartości ujmowane są w rachunku zysków i strat.

2.21. Trwała utrata wartości aktywów

Na każdy dzień bilansowy Spółka ocenia, czy istnieją obiektywne dowody wskazujące na trwałą utratę wartości składnika bądź grupy aktywów. Jeśli dowody takie istnieją, Spółka ustala szacowaną, możliwą do odzyskania wartość składnika aktywów i dokonuje odpisu aktualizującego z tytułu utraty wartości, w kwocie równej różnicy między wartością możliwą do odzyskania i wartością bilansową. Strata wynikająca z utraty wartości jest ujmowana w rachunku zysków i strat za bieżący okres. W przypadku, gdy uprzednio dokonano przeszacowania aktywów, to strata pomniejsza wysokość kapitałów z przeszacowania, a następnie jest odnoszona na rachunek zysków i strat bieżącego okresu.

2.22. Uznawanie przychodów

Przychody uznawane są w takiej wysokości, w jakiej jest prawdopodobne, że Spółka uzyska korzyści ekonomiczne, które można wiarygodnie wycenić.

2.22.1. Sprzedaż towarów i produktów

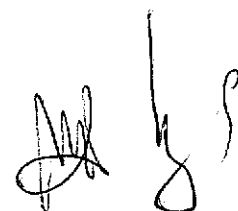
Przychody są ujmowane w momencie, gdy znaczące ryzyko i korzyści wynikające z prawa własności towarów bądź produktów zostały przekazane nabywcy. Przychody obejmują należne lub uzyskane kwoty ze sprzedaży, pomniejszone o podatek od towarów i usług (VAT).

2.22.2. Świadczenia usług

Przychody ze świadczenia usług długoterminowych są rozpoznawane proporcjonalnie do stopnia zakończenia usługi pod warunkiem, iż jest możliwe jego wiarygodne oszacowanie. Jeżeli nie można wiarygodnie ustalić efektów transakcji związanej ze świadczeniem usług długoterminowych, przychody ze świadczenia tych usług są rozpoznawane tylko do wysokości poniesionych kosztów z tego tytułu.

2.22.3. Odsetki

Przychody z tytułu odsetek są rozpoznawane w momencie ich naliczenia (przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej), jeżeli ich otrzymanie nie jest wątpliwe.

2.23. Dywidendy

Należne dywidendy zalicza się do przychodów finansowych na dzień powzięcia przez Wspólników Spółki, w którą jednostka zainwestowała, uchwały o podziale zysku, chyba że w uchwale określono inny dzień prawa do dywidendy.

3. OPIS SYSTEMU INFORMATYCZNEGO.

Program WF-FaKir jest uniwersalnym systemem finansowo-księgowym przeznaczonym do prowadzenia ksiąg rachunkowych jednostek gospodarczych innych niż banki i zakłady ubezpieczeń. Program WF-FaKir jest narzędziem umożliwiającym prowadzenie rachunkowości firm przy użyciu komputera w rozumieniu ustawy o rachunkowości.

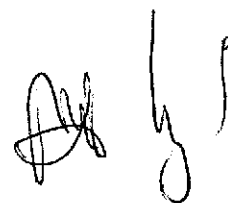
Program WF-FaKir został napisany w architekturze klient-serwer, co oznacza że dane oddzielone są fizycznie od aplikacji użytkowej. Rozwiązanie to usprawnia pracę z danymi, jak również zwiększa ich bezpieczeństwo. Dane przetwarzane są z wykorzystaniem programu MS SQL Server 2000 firmy Microsoft, dzięki któremu:

- wszystkie dane przechowywane przez program znajdują się w jednym zbiorze dyskowym, którego nazwa odpowiada nazwie bazy danych zdefiniowanej przez użytkownika przy pierwszym uruchomieniu programu. Zbiór ten znajduje się na dysku komputera, na którym zainstalowano serwer bazy danych MS SQL 2000 obsługujący program WF-FaKir,
- wszelkie dane rozmieszczone są w obrębie opisanego wyżej zbioru w strukturach logicznych (tzw. tabelach), których szczegółowy opis został przedstawiony w dokumentacji technicznej,
- każda kolejna wersja programu WF-FaKir dla Windows posiada własny numer i datę emisji. Informacje te są także umieszczane na wszystkich wydrukach z systemu.

Szczegółowy opis algorytmów przetwarzania danych znajduje się w podręczniku użytkownika dostarczonym razem z programem oraz dokumentacji elektronicznej (tzw. helpie) dostępnej z poziomu programu. Opisano tam wszelkie funkcje i algorytmy przetwarzania informacji w programie oraz sposoby ich parametryzacji.

Zgodnie z wymogami ustawy o rachunkowości program WF-FaKir umożliwia uzyskanie następujących elementów ksiąg rachunkowych:

- księgi głównej (ewidencja syntetyczna),
- ksiąg pomocniczych (ewidencja analityczna),
- zestawienia obrotów i sald księgi głównej i ksiąg pomocniczych,
- dziennika księgowości.

Ponadto program umożliwia prowadzenie ewidencji należności i zobowiązań oraz rejestrów VAT.

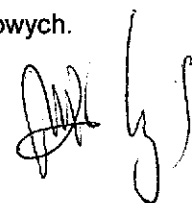
Podstawowym okresem sprawozdawczym w systemie jest miesiąc kalendarzowy. Program umożliwia sporządzanie comiesięcznej sprawozdawczości.

Rok obrotowy jest definiowany przez użytkownika i może liczyć od 1 do 18 miesięcy. Dodatkowo w każdym roku obrotowym istnieją dwa dodatkowe okresy sprawozdawcze: bilans otwarcia (służący do przechowywania zapisów BO) i bilans zamknięcia (służący do nanoszenia poprawek w danym roku po zatwierdzeniu ostatniego miesiąca dla celów podatkowych).

Program umożliwia swobodne zdefiniowanie planu kont, zgodnie z zakładowym planem kont opracowanym przez kierownika jednostki. Plan kont ma strukturę drzewiastą – ewidencja analityczna jest podrzędna w stosunku do odpowiedniej ewidencji syntetycznej. Program umożliwia księgowanie wyłącznie na najniższym poziomie w ramach danego konta – obroty kont księgi głównej wynikają z sumy obrotów odpowiadających im kont ksiąg pomocniczych.

Podstawą zapisów w księgach rachunkowych są dokumenty księgowe stwierdzające dokonanie operacji gospodarczej – zwane w systemie dokumentami źródłowymi. Jedyną metodą wprowadzenia dokumentów do ksiąg rachunkowych jest ich świadome zaksięgowanie przez uprawnionego użytkownika:

- dokumenty wprowadzone automatycznie do systemu (poprzez import danych z innych programów) trafiają do bufora roboczego. Na konta ksiąg rachunkowych zostają one zaksięgowane na mocy osobnej decyzji osoby uprawnionej,
- dokumenty wprowadzone do systemu posiadają oznakowanie umożliwiające stwierdzenie źródła ich pochodzenia, a także ustalenie osoby odpowiedzialnej za ich zaksięgowanie,
- w systemie istnieje procedura zatwierdzenia dokumentów księgowych. Dokumenty zatwierdzone nie podlegają dalszej modyfikacji w systemie. Zatwierdzenia dokumentów dokonuje odpowiednim poleceniem systemowym użytkownik posiadający stosowne uprawnienia. Jest to procedura nieodwracalna, gwarantująca z punktu widzenia systemu niezmienność wprowadzonych danych,
- w systemie istnieje procedura zamykania okresów sprawozdawczych oraz roku obrotowego. Dane w okresach zamkniętych nie podlegają żadnej modyfikacji – w szczególności nie można do zamkniętych okresów dodawać nowych dokumentów. Operacji zamknięcia okresu dokonuje upoważniony użytkownik – jest to operacja nieodwracalna,
- każdy dokument wprowadzony do ksiąg rachunkowych uzyskuje (niezależnie od numeru własnego) unikalny numer księgowy. Ponadto każdy dekret powstający z wprowadzonego dokumentu posiada także swój numer. Tym sposobem zapewniona jest jednoznaczna identyfikacja w systemie zarówno dokumentów, jak i poszczególnych zapisów księgowych.

Opisane powyżej numery są uwidocznione na stosownych sprawozdaniach, w szczególności w dzienniku księgowym. Ponadto, zarówno każdy dokument, jak i pojedynczy zapis księgowy, który z niego wynika może być opatrzony opisem operacji wprowadzonym przez użytkownika,

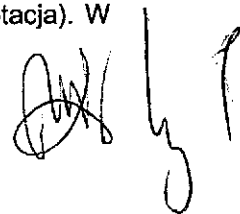
- dowód księgowy wystawiony w walucie obcej zawiera stosowne przeliczenie na walutę polską wg kursu podanego przez użytkownika. Informacja w obu walutach znajduje się w tym samym dokumencie – jest to realizowane poprzez równoległe prowadzenie ewidencji w walutach obcych i walucie polskiej – zgodnie z kursem przeliczenia wynikającym z dokumentu źródłowego i stosownych przepisów.

Na konta księgi głównej i ksiąg pomocniczych wprowadzane są zapisy o zdarzeniach gospodarczych w ujęciu systematycznym, przy czym księgi pomocnicze uszczegóławiają zapisy kont księgi głównej. Zapisy na kontach przechowywane są w kolejności ich wprowadzania. System realizuje konta analityczne jako kartoteki (zbiory subkont) kont księgi głównej, uzgadniając wewnętrznie stosowne obroty i salda:

- na podstawie zapisów na kontach księgowych sporządza się na koniec każdego okresu sprawozdawczego zestawienie obrotów i sald. Program pozwala na sporządzenie zestawienia zarówno dla kont księgi głównej, jak i ksiąg pomocniczych. Umożliwia także podgląd i wydruk szczegółowych zapisów w ramach każdego konta,
- obroty zestawienia sald i obrotów za dany okres sprawozdawczy powinny być zgodne z obrotami dziennika. System gwarantuje stosowną zgodność w ten sposób, iż stosowne zapisy trzymane są w systemie tylko jeden raz, zaś wykazywane bądź w ujęciu systematycznym (zestawienia z kont) bądź w ujęciu chronologicznym (dzienniki). Jednoznaczne powiązanie pomiędzy obydwoma ujęciami zapewnia unikalny numer ewidencyjny każdego dokumentu księgowego.

Program WF-FaKir umożliwia sporządzenie dziennika zawierającego chronologiczne ujęcie zdarzeń gospodarczych w danym okresie sprawozdawczym. Możliwe jest prowadzenie w ramach firmy jednego dziennika głównego lub wielu dzienników częściowych. Sposób prowadzenia dziennika wynika z zasad rachunkowości danej jednostki i nie może być zmieniony w systemie w trakcie roku obrotowego:

- w zależności od parametrów ustawionych w systemie przez uprawnionego użytkownika na początku roku obrotowego, zapisy w dzienniku uporządkowane są w ramach danego miesiąca chronologicznie zgodnie z datą dokumentów źródłowych lub datą księgowania dokumentów,
- każdy zapis w dzienniku oznaczony jest sygnaturą osoby odpowiedzialnej za jego księgowanie. Wykazane są także kwoty z poprzednich miesięcy oraz stosowne podsumowania, zarówno w ramach stron (co wraz z numerowaniem stron gwarantuje ciągłość wydruku), jak i globalnie w ramach całego wydruku,
- w przypadku wydruku dziennika z otwartego miesiąca obrotowego, pozycjom w dzienniku nadawany jest numer tymczasowy (na wydruku jest na ten temat stosowna adnotacja). W

momencie zamknięcia miesiąca pozycjom w dzienniku nadawany jest ostateczny, unikalny numer. W każdym przypadku istnieje możliwość jednoznacznego powiązania zapisu w dzienniku z zapisem na kontach ksiąg rachunkowych poprzez nadany w chwili księgowania unikalny numer ewidencyjny,

- w przypadku, gdy użytkownik prowadzi dzienniki częściowe, drukowane jest także zbiorcze zestawienie obrotów w ramach poszczególnych dzienników.

Wszelkie wydruki sporządzone z systemu są oznaczone nazwą jednostki zgodnie z informacjami wprowadzonymi do programu przez użytkownika (Menu główne **Definicje/Dane Firmy**). Zawierają także informację o programie przetwarzania, w szczególności o numerze jego wersji:

- wszystkie wydruki sporządzone z ksiąg rachunkowych posiadają oznaczenie co do roku obrotowego i okresu sprawozdawczego, za jaki zostały wykonane. Zawierają one także datę sporządzenia, zgodnie z datą ustawioną w programie. Program zawiera wbudowane mechanizmy pozwalające na automatyczne ustawianie daty w programie zgodnie z datą na serwerze przechowującym bazę danych,

- wszystkie wydruki w systemie posiadają oznaczoną pierwszą i ostatnią stronę, automatyczną numerację poszczególnych stron oraz sumowanie w sposób ciągły, tzn. na każdej kolejnej stronie drukowana jest kwota do przeniesienia na następną stronę i kwota przeniesiona ze strony poprzedniej.

PREZES ZARZĄDU
Konrad Karkowski

Przewodniczący Zarządu

Główny Księgowy

